

Οι ισχυροί νοτιάδες είχαν κοπάσει, τα σύννεφα είχαν αδειάσει με ορμή όλο το φορτίο τους στη διάρκεια της νύκτας, και το Κυριακάτικο μεσημέρι ερχόταν ήρεμο.

Στα σκαλιά του Ιερού ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο διάκοσμος για τη βάπτισμα του μικρούλη γουστόζικος, ευθυγραμμισμένος με τις επιθυμίες του ευτυχή πατέρα. Ο οποίος, κάποιους 14 μήνες νωρίτερα (με) ρωτούσε με ελαφρά αγωνία και αντίστοιχο άγχος: «Πες μου ρε Ζαλ Μαν, πόσο θα αλλάξει η ζωή μου;».

Δεν είχα να πω και πολλά. Εξ άλλου, σε αυτές τις καταστάσεις είναι λίγα τα πράγματα που έχουν σημασία, όπως το πόσο έτοιμος, προετοιμασμένος είσαι να παίξεις το ρόλο σου, ή πόσο πολύ τον θέλεις. Αν, λοιπόν, είσαι συνειδητοποιημένος πάνω σε αυτά, όλα ρολάρουν. Άλλες φορές εύκολα, άλλες δύσκολα, αλλά προχωρούν.

Τέλος πάντων, το μυστήριο ξεκίνησε, το τέλεσε δευτεροξάδελφος του πατέρα, και στο βαθμό που μπορώ να κρίνω, το τέλεσε εξαιρετικά. Αυστηρός αλλά και ανθρώπινος, επιβλητικός στο ρόλο του, συνοδευόμενος μάλιστα από ιδιαίτερα καλή φήμη στην ενορία που λειτουργεί.

Ο μικρούλης, υπόδειγμα. Δεν έκλαψε, δεν γκρίνιαξε, δεν μουρμούρισε, ενίστε δε,

χαμογελούσε. Υπέστη τη δοκιμασία της τριπλής κατάδυσης αδιαμαρτύρητα, άντεξε τα φώτα του φωτογράφου, του εικονολήπτη και μόνο στο τέλος,

αντιστάθηκε ερρωμένως στο να μην ανεχτεί το κασκέτο του. Πέντε φορές του το φόρεσαν, αντίστοιχες το έβγαλε. Στο τέλος του πέρασε. Το αποκαλείς, έμμεσα, και «Νίκη του λαού», έτσι για να δικαιώσει και το όνομα του, αφού ήταν πλέον συνώνυμος με τον, Καββαδία, τον Σκουφά, τον, Καζαντζάκη και ασφαλώς με τον ανοιχτόκαρδο νησιώτη παππού του.

Το μυστήριο ολοκληρώθηκε με πολύ λίγα λόγια του πρωτοστατήσαντος, από τα οποία συγκράτησα τέσσερις λέξεις που συνέταξαν μια χαρακτηριστικά αισιόδοξη ευχή για το βαπτισθέντα: *Να είναι Πηγή Χαράς.*

Έξω από την εκκλησία ένας χειμωνιάτικος ήλιος, προσπαθούσε να ζεστάνει την ατμόσφαιρα, καθώς καλοντυμένος, γραβατοφορεμένος, υπερεβδομηκοντούτης μας πλησιάζει κρατώντας προσεκτικά δυο καπκέικς, λάφυρο από την βάπτιση. Καλημερίζει και ξεκινά μια προσέγγιση με το γνωστό ερωτηματολόγιο. Από που ήμαστε, τι δουλειά κάνουμε κλπ.

Ευγενής, με περηφάνια για την δική του καταγωγή, την επαρχία Γορτυνίας του νομού Αρκαδίας, κάποιον χωριό στα ελατοδάση του Μαινάλου. «Αλλά τώρα πια 45 χρόνια, εδώ απέναντι» και έδειξε μια πολυκατοικία. Δάσκαλος στο Δημοτικό, συνταξιοδοτηθείς. Της παλιάς σχολής βεβαίως και του θέματος τεθέντος έδωσε μια απάντηση λίγο πολύ αναμενόμενη. Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος. Από την Πρώτη έως την Τετάρτη τάξη αυστηρότητα και μετά να χαλαρώνει, κάπως.

Καθώς η συζήτηση πάει να κλείσει τον κύκλο της, ρίχνει μια ματιά στα λάφυρά του και απολογείται: «*Θα σας έδινα το ένα, αλλά το βαστώ για την διαχειρίστριά μου*». Δεν αναφέρθηκε, σύζυγος ή εγγόνι. Για την διαχειρίστρια. Ομολογία μοναξιάς, υποθέτω. Άγνωστος στις οικογένειες του βαπτιζομένου ήρθε, «από εδώ απέναντι», για μια δόση κοινωνικότητας, για δυο γλυκά, για λίγες καλές κουβέντες. Ευχηθήκαμε κι' έφυγε αργά, όπως περπατούν όλοι όσοι πορεύονται προς τη δύση της ζωής.

Την ίδια ώρα λίγα μέτρα πιο κεί, ο βαπτισμένος πριν καν συμπληρώσει τον πρώτο του χρόνο, φωτογραφιζόταν στον περίβολο της εκκλησίας, με όλους τους δυνατούς συνδυασμούς των συγγενών, περιφερόμενος αδιαμαρτύρητα από αγκαλιά σε αγκαλιά. Η ανατολή της ζωής, ίσως και της πίστης, αν και κανείς δεν θυμάται τη στιγμή της βάπτισής του.

Λίγα χρόνια αργότερα θα ενταχθεί κι' αυτός στη σχολική κοινωνία, κι αναρωτιόμουν τι είδους δασκάλους θα συναντήσει, πως θα αφομοιωθεί, πως θα αντιδράσει.

Δεν κατάφερα να φανταστώ τις απαντήσεις, ούτε την ώρα του τραπεζώματος, μήτε υπό την επίδραση ενός ούζου δυναμίτη που είχε φέρει από το [νησί του](#), ο παππούς. Έμεινα με τις λέξεις του παπά:

«*Να είναι Πηγή Χαράς*». Ήταν ακόμα πιο δυνατό απόσταγμα, από αυτό που πίναμε.